

Liikenne- ja viestintäministeriölle

Lausuntopyyntö: LVM/1598/03/2016

DNA OY:N LAUSUNTO EU:N SÄHKÖISEN VIESTINNÄN SÄÄNTELYVIITEKEHYKSEN UUDISTAMISEKSI

DNA Oy (DNA) kiittää mahdollisuudesta lausua EU:n sähköisen viestinnän sääntelyviitekehyksen uudistamisesta. DNA esittää kunnioittaen seuraavaa:

Yleistä

DNA keskittyy lausunnossaan neljä direktiiviä yhdistävään Ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi sähköisen viestinnän säännöstöstä (COM(2016) 590 final) myöhemmin myös **direktiiviluonnos**.

EU-komissio käynnisti vuonna 2015 osana Digital Single Market hanketta myös elektronisen viestinnän sääntelyviitekehyksen uudistuksen. DNA:n mielestä direktiiviluonnoksen tavoitteet digitaalisten sisämarkkinoiden edistämiseksi ovat kannatettavia ja DNA pitää hyvänä sitä, että osin jo hyvin vanhentunuttakin sääntelyä uudistetaan. EU-komissio on identifioinut aiemmin kuulemisessaan niitä tekijöitä, jotka aiheuttavat muutospaineita nykyiselle sääntelylle. DNA:n mielestä direktiiviluonnos ei riittävällä tavalla vastaa näihin muutospaineisiin.

Vaikka direktiiviluonnoksessa vanhentunutta lainsäädäntöä myös puretaan, ei esityksen kantavana teemana varsinaisesti ole EU-komission REFIT-ohjelma ja normin purku. Myös lisäsääntelyä esitetään ja osa esityksistä on Suomen toimivan kansallisen markkinan tai jo vakiintuneiden käytäntöjen kanssa ristiriitaisia tai vastakkaisia. Neljän direktiivin yhdistäminen yhdeksi kylläkin selkeyttää sääntelyviitekehyksen rakennetta.

Direktiiviluonnoksessa sekä markkinasääntelyn että taajuushallinnon osalta toimivaltaa esitetään siirrettäväksi kansalliselta tasolta BEREC:lle ja EU-komissiolle. DNA:n mielestä päätöksenteko muun muassa taajuuksien ja toimilupien myöntämismenettelyn ja toimilupien ehtojen osalta tulisi ehdottomasti säilyttää kansallisten toimilupa- viranomaisten harkinta- ja päätäntävallassa.

DNA kiinnittää huomiota myös direktiiviluonnoksen tasapuolisuuteen ja huomauttaa, että monet käyttäjien oikeuksia koskevat velvoitteet koskevat käytännössä vain teleyrityksiä, mutta eivät niiden kanssa vastaavia kilpailevia palveluita tarjoavia yrityksiä kuten ns. OTT-toimijoita. DNA pitää erittäin tärkeänä, että tietoyhteiskunnan toimijoita, kuten teleyrityksiä ja niiden kilpailijoita, kohdellaan sääntelyn suhteen tasapuolisesti. Toimijoiden tasapuolinen kohtelu oli yksi EU-komission aiemmin nimeämistä sääntelyviitekehyksen taustalla olevista muutostarpeista.

Markkinasääntelystä

DNA:n näkemyksen mukaan EU-komission roolia tulisi pienentää verrattuna direktiiviluonnoksessa ehdotettuun. Esim. komissiolle direktiiviluonnoksessa annettu veto-oikeus tulisi poistaa markkina-analyysin/HMV-aseman osalta ja direktiiviluonnoksessa komissiolle ehdotettu lisäoikeus puuttua asetettaviin HMV-velvoitteisiin tulisi jättää pois. DNA uskoo, että kansallisella Viestintävirastolla on parhaat edellytykset huomioida Suomen markkinoiden tilanne ja erityispiirteet. Suomen markkina poikkeaa käytännössä merkittävästi monilta osin eurooppalaisesta markkinasta access-sääntelyn osalta.

Direktiiviluonnoksessa (artikla 20) ehdotetaan uutta velvollisuutta teleyritykselle toimittaa tietoja jatkossa myös BEREC:lle ja "to other competent authorities". DNA:n mielestä tästä tulisi ensisijaisesti luopua. Toissijaisesti tämä velvollisuus tuli rajata huomattavasti tarkemmin ja määritellä konkreettisesti, mitä tietoja teleyrityksen tulee millekin viranomaistaholle toimittaa. DNA on huolissaan jo nykyisistä velvollisuuksista tietopyyntöihin liittyen ja, mikäli velvollisuudet kasvaisivat entisestään, voisi syntyä tilanteita, joissa teleyritykset joutuisivat toimittamaan samoja / samankaltaisia tietoja samassa tai todennäköisesti hieman eri muodossa useille eri tahoille. Lisääntyneet tiedonluovutusvelvoitteet lisääisivät merkittävästi teleoperaattoreiden työmäärää ja kustannuksia.

Lisäksi DNA katsoo, ettei ole tarvetta säännellä direktiivitasolla sitä, millaisia tietoja kansallisten regulaattorien tulisi kerätä, kuten artiklassa 22 ehdotetaan. Erityisen vahingollinen ja käytännölle vieras on artiklaan sisältyvä velvollisuus kerätä sitovia tietoja suunnitelluista investoinneista 3 vuoden ajanjaksolle siten, että suunnitelmasta poikkeaminen (tietojen mahdollinen puutteellisuus tai virheellisyys) voi johtaa sanktioihin. Investoinnit ja investointikohteiden valinta tulisi voida tehdä kysyntäperusteisesti ja suunnitelmia tulisi voida olla mahdollista muuttaa tarpeen vaatiessa ilman pelkoa sanktioista. Investoinnit ja investointikohteet ovat myös teleyritysten liikesalaisuuksia, joita ei pidä viranomaisen kautta julkistaa kolmeksi seuraavaksi vuodeksi. Ylipäätään ehdotettu malli ei lisää investointeja nopeisiin verkkoihin vaan ainoastaan jäykistää ja vähentää investointeja vastoin direktiiviluonnoksen tavoitteita.

DNA ei kannata direktiiviluonnoksen artiklaan 73 sisältyviä kiinteään verkkoon ja matkaviestinverkkoon laskevan liikenteen hinnoittelua koskevia ehdotuksia. DNA ei pidä EU-komission tasolta tulevaa laskentamallia sen enempää tarpeellisenä kuin hyödyllisenäkään verrattuna Suomen markkinoihin ja markkinatilanteeseen. DNA vastustaa erityisesti EU:n tasolla yhtenäistettyjä terminointihintoja, koska pienen markkinan erityispiirteet jäisivät tällöin varmasti huomiotta. Suomen viestintämarkkinat ovat kuitenkin edistyneet, palveluja on hyvin tarjolla ja hinnat ovat eurooppalaisessa vertailussa loppukäyttäjille erittäin kilpailukykyiset. Näistä syistä ehdotettu uusi artikla 73 tulisi DNA:n näkemyksen mukaan poistaa. DNA katsoo, että direktiiviluonnoksen/eurooppalaisen harmonisoinnin ei tulisi aiheuttaa tarpeetonta sääntelyä poliittisista syistä, jollaiseksi voitaisiin lukea esim. kiinteän verkon terminointin sääntely.

DNA:n on epäileväinen sen suhteen, että direktiiviluonnoksen artiklassa 59 esitetty kaupallinen sopiminen toimisi käytännössä Suomessa, koska paikallisoperaattoreita on lukumäärällisesti paljon ja kaikilla ei aina ole yhtäläistä intressiä saada sopimusta aikaan (tai myyjän ja ostajan intressit liian kaukana toisistaan). Eurooppalaisella tasolla sopiminen voisi olla pienemmille operaattoreille käytännössä hankalaa ja esitetty kaupallinen sopiminen suosisi automaattisesti isoja toimijoita, mikä ei edistä kilpailua. Näistä syistä DNA:n näkemyksen mukaan direktiivissä ei tulisi antaa liikaa painoarvoa kaupalliseen sopimiseen perustuville toimintamalleille.

DNA:n mielestä direktiiviluonnoksen artiklaan 64 sisältyvää mahdollisuutta EU-komission määrittelemistä tukku-tuotteista on hyvin vaikea arvioida ilman tarkempaa tietoa siitä, millä tasolla ja miten määrittelyt tehtäisiin. Olen-naista on kuitenkin huomioida, että verkkotopologiat ovat eri maissa erilaisia, mikä saattaa johtaa siihen, että yhteiset määrittelyt ovat mahdottomia. DNA huomauttaa, että eurooppalainen tai ylikansallinen markkina on olemassa vain suuryritystasolla. DNA:n näkemyksen mukaan BEREC:n rooli on ymmärrettävä ja hyväksyttävä PAN-eurooppalaisten tuotteiden osalta, mutta toimivaltaa markkinasääntelyssä ei tulisi muutoin siirtää BEREC:lle tai komissiolle.

Direktiiviluonnoksessa painotetaan yleisesti vähittäismarkkinoiden arviointiin pohjautuvaa arviointia. DNA:n mielestä vähittäismarkkinoihin pohjautuvaa arviointia painotettaessa tulisi kiinnittää erityistä huomiota yritysasiakkaisiin ja heidän tarpeisiinsa, koska yritysasiakkaiden tarpeet poikkeavat olennaisesti kuluttajien tarpeista. DNA arvioi, että kilpailu yritysasiakkaille tarjottavissa palveluissa voisi vähentyä merkittävästi, jos tukkutason vuokrausvelvollisuudet poistuvat niiltä tuotteilta, joita voidaan käyttää yrityspalveluiden tarjoamiseksi, vaikka kuluttajamarkkinoilla olisi riittävästi eri tekniikkoihin perustuvaa kilpailua. Siksi sääntelytarvetta ja asetettavia velvoitteita arvioitaessa tulisi kiinnittää erityistä huomiota yritysmarkkinoiden kuluttajamarkkinoiden ohella.

DNA:n näkemyksen mukaan kolme vuotta on hyvä markkinasääntelyn arviointisykli, koska tekninen kehitys on niin nopeaa. Direktiiviluonnoksessa ehdotettu viisi vuotta on käytännössä liian pitkä aika. DNA huomauttaa tosin, että myös päätösten toimeenpano pitäisi saada selkeästi nopeammaksi.

Direktiiviluonnoksen artiklassa 68 ehdotettu mahdollisuus velvoittaa teleyritys toteuttamaan Equivalence of Input (Eol) -järjestelmäkehityshankkeiden yhteydessä todennäköisesti hidastaa järjestelmäkehitystä, mikä ei ole toivottavaa. DNA katsoo, että Equivalence of Output (EoO) tulisi olla riittävä velvoite, sillä direktiiviluonnoksessa korostetun kustannus-hyötyanalyysin perusteella Eol tuskin kannattaa.

Direktiiviluonnoksen artiklaan 70 sisältyvän infrastruktuurin vuokrausvelvollisuuden lisäksi direktiiviin (samaa artiklaan) pitäisi sisällyttää velvollisuus vuokrata maata mastojen ympäriltä toiselle operaattorille oman laittilan rakentamista varten, mikäli mastoa palveleva laittila on täynnä ja mikäli maston ympärillä on tilaa.

DNA:n käsityksen mukaan perinteisten tukkutuotteiden (tilaajayhteydet, operaattorilaajakaistat, metroethernetit) tarjonnalle on jatkossakin tarvetta. DNA:n käsityksen mukaan kaupallinen sopiminen ja artiklan 70 mukainen pääsy infrastruktuuriin eivät yksinään voi ratkaista markkinoiden kilpailuongelmia.

DNA katsoo, että kuituverkon yhteisinvestoinnit ovat periaatteessa kannatettavia ja yhteisinvestointimahdollisuus edistää kuituverkkojen rakentamista. DNA huomauttaa kuitenkin, että sääntelyyn tarvitaan lisää reunaehtoja, jotta kuituverkon yhteisinvestoinnit ja siihen liittyvät regulaation kevennykset eivät johda kilpailun vähenemiseen ja muiden kuin osallistuvien tahojen poissulkemiseen loppuasiakasmarkkinalta. Kuituverkon yhteisinvestoinneissa tulisi esimerkiksi olla riittävän monta osallistujaa, joista jokainen voisi vuokrata yhteyksiä muille operaattoreille tai muilla operaattoreilla tulisi vähintään olla mahdollisuus liittyä yhteisinvestointiin jälkikäteen, jotta kilpailu tukkutasolla varmistettaisiin ilman HMV-sääntelyä. Muuten kahden osallistujan yhteisinvestointi voi turvata tietyn kohteen/alueen loppuasiakkaat vain kyseisille kahdelle operaattorille. Lisäksi yhteisinvestointikohteiden jättäminen HMV-sääntelyn ulkopuolelle herättää kysymyksen siitä, miten yhteisinvestointitarjouksia hallinnoidaan käytännössä HMV-alueisiin perustuvassa mallissa, jos HMV-alueiden sisälle tulee yhteisinvestoituja kohteita, joita HMV-velvoitteet eivät koske.

DNA huomauttaa, että direktiiviluonnoksen artiklaa 78 tulisi muokata siten, että artiklassa todettaisiin selkeästi, että sääntely ei estä vanhentuvien kupariverkkojen purkamista syrjäseuduilla, vaikka korvaavaa tuotetta tukkutasolla ei olisi, koska korvaava tuote loppuasiakkaalle perustuisi matkaviestinverkon liittymiin. Sen sijaan on hyvä, että korvattaessa esim. kuparia kuidulla tai siirryttäessä vektoroinnin tai muun syyn takia korttelijakamoiden käyttöön, kyseisen verkko-operaattorin pitää tarjota korvaavia tukkutuotteita muille operaattoreille.

DNA huomauttaa, että markkinoille on syntynyt ja syntymässä uusia toimijoita, esim. kuituosuuskunnat, jotka eivät ole HMV-asemassa, mutta joiden sääntely olisi perusteltua. On huomioitava, että direktiiviluonnoksessa tarjottaisiin riittävät mahdollisuudet myös uudentyypisiin toimijoihin kohdistuvaan sääntelyyn, jotta turvataan kilpailu loppuasiakkaille tarjottavien palveluiden osalta myös kyseisillä alueilla.

Taajuushallinnosta ja yleispalvelusta

Taajuushallinnon harmonisoinnin tavoitteet, jotka edistävät langattoman laajakaistan käyttämien taajuuksien samanaikaista käyttöönottoa kaikissa jäsenvaltioissa ja taajuuskoordinaatiota jäsenvaltioiden rajoilla ovat kannatettavia. Direktiiviluonnoksessa esitetään joitakin kannatettavia yleisiä reunaehtoja toimiluvulle, kuten toimilupakauden 25 vuoden minipituus, mutta päätöksenteko taajuuksien ja toimilupien myöntämismenettelyn ja toimilupien ehtojen osalta tulisi ehdottomasti säilyttää kansallisten toimilupaviranomaisten harkinta- ja päätäntävallassa. BEREC:n, komission ja komissiota avustavan RSPG:n roolien korostaminen kansallisiin päätöksiin vaikuttavina eliminä esitetyssä laajuudessa ei ole kannatettavaa. Esimerkiksi artiklan 35 'peer review' -käytäntö ei vaikuta DNA:n mielestä tarkoituksenmukaiselta.

Artiklan 37 tavoite rajat ylittävien toimilupien myöntämisestä on tarpeeton, sillä mikään ei estä jäsenvaltiota tekemästä yhteistyötä artiklan kuvaamalla tavalla jo tällä hetkellä. Lisäksi EU on jo ryhtynyt muihin toimenpiteisiin, millä edistetään viestintäpalveluiden jäsenvaltioiden rajat ylittävää käyttöä. DNA huomauttaa, että kansallisilla toimiluvilla toimivien teleyritysten väliset roaming-maksut poistetaan kesällä 2017, joten selkää tarvetta artiklan tavoittelemalle pan-EU -operaattoreiden suosimiselle ei ole nähtävissä.

Yleispalvelun tulisi olla selkeästi "turvaverkko" niille kansalaisille, joille ei ole asuinpaikassaan tai yrityksen vakinaisessa toimipisteessä tarjolla minkäänlaista kaupallista tarjontaa. Jos kohtuuhintaisia kaupallisia palveluita on tarjolla kattavasti, tulee kansallisilla viranomaisilla olla myös mahdollisuus luopua yleispalveluvelvoitteiden asettamisesta. Direktiiviluonnoksessa esitetty malli, jossa vähävaraisille tulisi tuotteistaa erityishinnoiteltuja tuotteita, ei DNA:n mielestä ole Suomessa tarkoituksenmukainen. Jos viestintäpalveluiden käyttäjä tarvitsee tukea palveluiden maksamiseen, on Suomessa jo toimiva tukijärjestelmä, jonka kautta voidaan rahoittaa myös kansainvälisessä vertailussa edullisten normaalihintaisten viestintäpalveluiden hankinta.

Viestintäpalveluista ja kuluttajansuojasääntelystä

DNA kannattaa direktiiviluonnoksen tavoitetta erityissääntelyn keventämisestä. Tämä on linjassa myös Suomen hallituksen ns. norminpurkuhankkeen kanssa.

Direktiiviluonnoksessa viestintäpalvelun määritelmä ja viestintäpalvelusta maksettavan vastikkeen määritelmä muuttuvat aikaisemmasta. Jatkossa vastike voi olla muutakin kuin palvelusta rahana maksettava maksu. Direktiiviluonnoksessa vastikkeeksi on määritelty muun muassa viestintäpalvelun käyttäjän henkilötietojen antaminen. DNA pitää esitettyjä määritelmiin tehtäviä muutoksia hyvinä ja tarpeellisina. On toivottava kehityssuunta, että kaikkia tietoyhteiskunnan palveluntarjoajia säännellään samalla tavalla, jolla osaltaan varmistetaan toimiva ja kaikille tasapuolinen kilpailu.

Edellä sanotusta huolimatta direktiiviluonnoksessa todetaan, että monet käyttäjien oikeuksia koskevat veloitteet koskevat käytännössä vain teleyrityksiä, mutta eivät niiden kanssa vastaavia kilpailevia palveluita tarjoavia yrityksiä. ("*...evolution has brought formerly unknown types of market players to compete with traditional telecom operators (e.g. so called over-the-top -players (OTTs): service providers offering a wide variety of applications and services, including communications services, over the internet. [...] Many end-user provisions will only apply to internet access services and to number-based interpersonal communications services.*"). DNA pitää erittäin tärkeänä, että tietoyhteiskunnan toimijoita, kuten teleyrityksiä ja niiden kilpailijoita, kohdellaan sääntelyn suhteen tasapuolisesti. DNA katsoo, että teleyritysten muita tietoyhteiskunnan toimijoita tiukempi sääntely ei luo tasapuolisia olosuhteita yrityksille, eikä edesauta teleyrityksiä kehittämään ja tuomaan innovatiivisia palveluita markkinoille. Tätä kautta toimijat eri asemaan asettava sääntely ei myöskään edesauta parantamaan Suomen kilpailukykyä.

Artiklan 92 kansallisessa täytäntöönpanossa tulee DNA:n näkemyksen mukaan ottaa huomioon se käytännöllinen seikka, että toisessa EU-maassa asuvan henkilön luottotietojen tarkastaminen ei ole vastaavasti mahdollista kuin kotimaassa asuvan. Kun luottotietoja ei pystytä tarkastamaan tulee DNA:n näkemyksen mukaan sovellettavaksi resitaalissa (231) mainittu poikkeusperuste: "*Differentiation should, however, be possible on the basis of objectively justifiable differences in costs and risks.*". DNA ei pidä esitystä sääntelyn keventämisestä koskevan tavoitteen mukaisena ja sen kanssa linjassa olevana, että direktiivillä säädetään uusista yksityiskohtaisista velvoitteista, kuten sopimuksen sisältövaatimuksista.

DNA pitää tarpeettomana säätää direktiiviluonnoksen artiklan 95 mukaisesta viranomaisen määrittelemästä lomakkeesta. Suomessa suurimpien teleyritysten yleisten sopimusehtojen pohjana ollut Tietoliikenteen ja tietotekniikan keskusliitto, FiCom ry:n suositus teleyritysten tarjoamien palveluiden yleisiksi sopimusehdoiksi kuluttajille sisältää jo nykyisin koosteen sopimusehtojen keskeisistä ehdoista. Direktiiviluonnoksen mukaisen lomakkeen laatiminen aiheuttaisi DNA:n näkemyksen mukaan kustannuksia ja työtä sekä hyvin todennäköisesti myös järjestelmämuutoksia teleyrityksille. DNA:n näkemyksen mukaan direktiiviluonnoksessa mainitut tiedot jo nykyisin annetaan selkeästi kuluttajille, eikä lisäsääntelylle ole tarvetta.

Artiklan 98 kansallisessa täytäntöönpanossa tulee huolehtia siitä, että Suomessa ei säädetä teleyrityksiä koskevaa sektorikohtaista kansallista tiukennusta mahdollisuuteen tehdä enintään 24 kuukauden mittainen määräaikainen sopimus. Yritysten sopimusvapauteen puuttuminen on poikkeamista yleisistä sopimusoikeudellista periaatteista. Vaikka viranomaiset Suomessakin ovat toisinaan esittäneet, että määräaikaisten sopimusten maksimikesto tulisi lainsäädännöllä rajoittaa, ei DNA:n näkemyksen mukaan ole esitetty painavia perusteita, mitä käytännön ongelmia sääntelyllä haluttaisiin ratkaista.

Artiklassa 98 esitetään, että loppukäyttäjällä ei ole irtisanomisoikeutta, jos teleyritys tekee muutoksia sopimusehtoihin, jotka ovat välttämättömiä lainsäädännön muutosten tai viranomaispäätösten takia. DNA kannattaa esitystä. Suomessa tulisi vastaavasti muuttaa tietoyhteiskuntakaaren 116 §:ää.

Tällä hetkellä tietoyhteiskuntakaaren 116 §:n mukaan tilaajalla ei ole oikeutta irtisanoa määräaikaista sopimusta, jos teleyritys ilmoittaa muuttavansa sopimusehtoja **verolainsäädännön** muutoksen johdosta. DNA katsoo, että säännöstä tulisi muuttaa siten, että siitä poistetaan viittaus verolainsäädäntöön ja korvataan se viittauksella kaikkiin muutoksiin, jotka aiheutuvat lainsäädännöstä tai viranomaispäätöksistä. DNA:n näkemyksen mukaan kuluttajalla ei tulisi olla oikeutta irtisanoa sopimusta sellaisen muutoksen johdosta, jonka teleyritys on tehnyt lainsäädännön muuttumisen tai viranomaispäätöksen johdosta, koska muutos on teleyrityksestä riippumaton. Teleyrityksestä riippumattoman syyn tulee olla oikeusperuste muuttaa sopimusehtoja ilman, että siitä seuraa kuluttajan oikeus irtisanoa sopimus. Säännöksen muuttaminen loisi sopimustasapainoa suhteessa kuluttajan irtisanomisoikeuteen.

Direktiiviluonnoksen numeronsiirtoa koskevan artiklan alakohtaan 5 ehdotetaan numeronsiirtoaikaan vaikuttavaa muutosta: (muutos lihavoitu) "*In any case, end-users who have concluded an agreement to port a number to a new undertaking shall have that number activated within one working day from the conclusion of such an agreement*". DNA katsoo, että Suomessa ei olisi tarvetta muuttaa numeronsiirtoa koskevaa sääntelyä. Suomessa käytäntö on osoittanut, että siirrot toteutuvat sovituissa aikatauluissa, eikä katkosaikavaatimusten toteutumisessa ole ollut juurikaan ongelmia.

Käytännössä numeronsiirtoon ja aikaan, joka kuluu sopimuksen tekemisestä numeronsiirtoon vaikuttavat monet seikat. Jos sopimus tehdään etämyynnissä, menee sopimuksen solmimisesta aikaa ennen kuin asiakas saa hänelle lähetetyn SIM-kortin (numeronsiirto ei luonnollisesti voi tapahtua ennen kuin asiakkaalla on uuden liittymän SIM-kortti). Lisäksi Suomessa on Viestintäviraston numeronsiirtomääräyksessä huomioitu kuluttajan etämyynnissä oleva 14 vuorokauden peruutusaika.

Nykyisin voimassa olevan Viestintäviraston numeronsiirtomääräyksen mukaan siirtopyyntö numeron luovuttavalle teleyritykselle voidaan lähettää vasta, kun tietoyhteiskuntakaaren mukainen sopimus palvelusta on tehty, eikä varsinainen siirto voi tapahtua ennen kuin kuluttajan peruutusaika on kulunut tai palvelun suorittaminen on aloitettu kuluttajan pyynnöstä. Suomessa siirtoon kuluva aika lasketaan siitä, kun numeron vastaanottava teleyritys on sopimuksen hyväksytyään lähettänyt numeronsiirtopyynnön, ja siihen päättyen, kun numero toimii uudessa verkossa. Siirtoon kuluvaan aikaan ei oteta huomioon esimerkiksi SIM-korttien lähettämiseen tai postitukseen kuluvaa aikaa. Siirron teknisestä toteutuksesta aiheutuva siirtoaika saa olla enintään viisi työpäivää. Matkaviestintiverkossa tarjottavien palveluiden osalta numeronsiirrosta aiheutuva vanhan palvelun teknisen sulkemisen ja uuden palvelun teknisen avaamisen välinen aika saa olla enintään 10 minuuttia ja kiinteässä puhelinverkossa tarjottavien palveluiden osalta enintään 60 minuuttia.

DNA katsoo, että voimassaoleva numeronsiirtoa koskeva sääntely on toimivaa, eikä käytännön muuttamiselle ole tarvetta. Jos direktiiviluonnoksen mukainen esitys etenee, DNA:n näkemyksen mukaan on selvitettävä sen käytännön vaikutukset Suomen numeronsiirtoa koskeviin käytäntöihin.

DNA pitää direktiiviluonnoksen tavoitteiden vastaisena, että yhdistetyissä tuote- ja palvelukonsepteissa syntyisi asiakkaalle irtisanomisoikeus kaikkien palveluiden ja tuotteiden osalta (artikla 100). Teleyritykset voivat esimerkiksi myydä asiakkaalle samalla maksu-TV -palvelun, laajakaistapalvelun ja päätelaitteen. Kaikkia edellä mainittuja pystyy käyttämään myös toisistaan erillisinä. Tyypillisesti asiakas saa hintaetua, kun hankkii samalta palveluntarjoajalta useampia tuotteita ja palveluita. Direktiiviluonnoksen toteutuessa asiakkaan ollessa oikeutettu irtisanomaan TV-palvelun, hänelle syntyisi samalla oikeus irtisanoa sopimus laajakaistapalvelusta ja päätelaitteesta. Vaikka asiakas vaihtaisi TV-palvelun tarjoajaa, ei teleyrityksen kannalta voida pitää kohtuullisena, että asiakkaalla olisi oikeus irtisanoa myös laajakaistayhteyttä ja päätelaitetta koskevat sopimukset.

Jos direktiiviluonnoksessa esitetty muutos (artikla 100) tulee voimaan Suomessa, sen tulisi DNA:n näkemyksen mukaan koskea vain uusia, sääntelyn voimaantulon jälkeen, tehtyjä sopimuksia. Teleyritykset eivät ole voineet

aikaisemmin varautua sääntelyyn. Jotta esitetyn sääntelyn seuraukset eivät aiheuta tuntevia tappioita teleyrityksille, tulee yritysten voida tuotteistuksilla ja sopimusehdoilla voida varautua sääntelyn ja asiakassopimusten muuttamiseen.

Helsingissä 5.10.2016

Asta Rantanen

Lakiasiaintohtaja, DNA Oy